

Mustuaiskehä

lkumunan pohjoisreunalla, aivan Kaamoslaiturin viimeisen polaarilaudan ulkosyrjällä, seiso i koo- kas hahmo. Kaukaa katsoen ja kalottimaisen keh- nossa valossa hän muistutti erehdyttävästi suurta perunasäkkiä. Hän väläytteli hologrammiverkkoja pimey- teen ja huuteli möreällä äänellä ääniaaltoja niiden perään. Se oli Professori, joka etsi pimeyden keskeltä Dingiä ja Don- gia, kadonneita minimunkkiopetuslapsiaan. Hän räpsäytti jälleen tiedehenkseleitään ja havaitsi, että vaikka värikkäät hologrammiverkot räpsähtivät oikein hienosti pimeyteen, ne palasivat takaisin bumerangimaisena kaarena.

”Onpa merkillistä!” Professori puuskahti.

”Merkillistä on, stop”, Robostop vastasi.

”Ehkäpä on parempi vain huhuilla”, Professori sanoi ja huhuili pitkittäisiä värähteleviä ääniaaltoja sysimustaan pi- meyteen:

”Huhuu!”

Professorilla oli epäilemättä Aikaplaneetan mörein ääni ja suurimmat keuhkot, mutta pimeys ei kantanut ääntä sanot- tavasti Kaamoslaiturin reunaa pidemmälle. Päinvastoin, sil- lä pimeys ponnautti kaiun takaisin korkoineen päivineen

vastaamalla Professorille kahdesti:

”Huhuu-huhuu!”

Kaikesta huhuilusta huolimatta pimeys ei palauttanut Dingiä ja Dongia takaisin Kaamoslaiturille edes kaikuna. Se rikoi jopa kaikkia tunnettuja normaalitieteen sääntöjä vastaan huhuilemalla kolmesti: ”Huhuu-huhuu-huhuu!” ja kaiken lisäksi paljon ennen kuin Professori ehti vastata sille edes yksinkertaisella ”huhuulla”.

”Mustuaiskehä pitää buutata takaisin alkuperäisiin ase-
tuksiinsa – biip!”

Mustuaiskehä, tai siellä piileskelevä merkillinen huhuilija, kapinoi moisia buuttausajatuksia vastaan. Se huhuili uudelleen kolmesti:

”Huhuu-huhuu-huhuu!”

Nyt huhuilua seurasi siipien kahahdus ja yönmusta pöhlähtäneen näköinen otus lensi pimeydestä Kaamoslaiturin reunalle. Otus kuului Aikaplaneetan harvinaiseen hörhöhuuhkajien heimoon, joka oli uhanalainen pöllölintulaji jopa Mustuaiskehällä, missä oli niin pimeää, ettei yksikään sen vihollisista nähnyt sitä. *Bubo bubo huhuu* -huuhkajalla, tuttavallisemmin vain *hörhöhuuhkajalla*, oli tosin hämärä aavistus siitä, että vihollisten oli vaikeaa erottaa yönmustaa huuhkajaa kaiken kaamoksen keskeltä. Varmuuden vuoksi se uskalsi silti huhuilla vain silloin, kun oli turvallisen pimeää... Siis käytännössä koko ajan. Linnun kaamoksen lannistamaan mieleen ei pälkähtänyt, että sen kuvitteelliset viholliset saattaisivat kuulla sen huhuilun ja aiheuttaa sen harvalukuiselle huuhkajaheimolle sukupuuttoriskin. Hörhöhuuhkajan suurimpana ongelmana eivät olleetkaan sen kaamosharhojen

Zhuque

hou ja Miragaur tuijottivat lamaantuneina tulista Qi-virtaa, joka leimusi heidän edessään. He seisivat Taozin Viiden elementin talon edessä, Lohi-käärmevuoren sumuvaippon alla, kuunnellen vanhuksen viimeisiä kallisarvoisia matkaohjeita:

”Älä unohda, että olet Taizi, Taivaan poika”, vanhus muistutti Zhouta. ”Taivaan pojilla on epätavallisen hyvä onni kaikessa, mitä he tekevät, muttet ole kuolematon. Pahoin pelkään, ettei matkanne ole helppo, koska Taivaan pojaksi olet pelkkä luumunraakile. Onneksi sinulla on mukanası tuo ihmisen, xiong maon ja leijonan risteytys. Siinä on jotain muutakin, mitä en tunnista, mutta ei ole minun asiani ottaa siitä selvää. Hypätkää nyt virtaan ilman pelkoa, sillä vaikka Qi-virta palaa, se ei polta teitä. Etelän punanokkaiset yinyang-kolibrit – Jing, Gui, Liu, Xing, Zhang, Yi ja Zhen – saattavat teitä matkallanne.”

Zhou ja Miragaur eivät tehneet elettäkään hypätäkseen tuliseen virtaan. He olivat tutustuneet Viiden elementin talon näkymättömiin aika-askelmiin, mutta oli aivan eri asia seurata vanhusta tulikerroksen läpi kuin heittäytyä tulisen virran vietäväksi. Taozi ei huolestunut siitä, että matkalaiset kär-

sivät tulipelosta siinä missä moni muu lentopelosta. Hän oli pukeutunut lähdön kunniaksi Tao Fu -kaapuun, jonka vesihiihoissa oli kultakirjaituja tähtikuvioita. Hän jakeli ohjeitaan rauhallisena kuin eräopas, joka kertoi patikoijille marja- tai sieniretken mahdollisista vaaroista:

”Qi-virta kulkee xiu-tähtien varjojen alta, kunnes päättyy etelän punaisen linnun, Zhuquen pesälle. Varjojen alla asuu ihmisiä, eläimiä, jumalia ja henkiä – ehkäpä pirujakin, eivätkä ne ole siellä omasta tahdostaan. Viiden kylän laaksossa kaikki ymmärtävät toistensa puhetta, puhuivatpa he mitä kieltä tahansa. Karvainen ystäväsi ymmärtää eläintenkin viestejä, joten ei ole aivan mahdotonta, että selviydyste etelän energia-virrassa aina jättiläislinnun pesälle asti. Zhuque polttaa teidät poroksi ja syö teidät suihin tai saatte siitä ikuisen ystävän... Toivon vilpittömästi viimeistä.”

”Onpa hyvä, että olet vilpiton, mutta eikö jokin paikallinen tulikärpänen voisi tuurata meitä? Me olemme Miragaurin kanssa helposti syttyvää sorttia.”

”Suussasi puhuu taas raaka luumu. Ole rohkea kuin Taivaan poika ja muista tuoda minulle tuliaisiksi Zhuquen kaukein pyrstösulka.”

Taozi oli puheensa pitänyt. Hän astui askeleen taaksepäin luovuttaen puheenvuoron yinyang-kolibreille, jotka tsirputtelivat iloisesti: ”Yintsirpyangtsirp!” – ja tuuppasivat käyrillä nokillaan matkalaiset tulivirtaan. Yinyang-kolibrien tuuppailleva puheenvuoro yllätti Zhoun ja Miragaurin niin täydellisesti, etteivät he ehtineet edes huutaa pelosta. Siihen ei ollut onneksi syytäkään, sillä juuri niin kuin Taozi oli sanonut – liekit paloivat, mutta eivät polttaneet.

Elämänpyörä

ing ja Dong avasivat silmänsä. He olivat päässeet läpi Massatunnelista ja istuskelivat lattialla jonkinlaisessa suuressa valoputkilossa. Professori vihelteli huolettomasti heidän vieressään ja liimasi tarranauhalla heidän paljaisiin jalkapohjiinsa painavat metalliset hevosenkengät.

”Miksi sinä taas kengität meidät?” Ding kysyi.

”Ja miksi toinen hevosenkenkä on sininen ja toinen punainen?” Dong kysyi.

”Ne ovat magneettimonot ja eriväriset, koska niissä on erilainen sähkövaraus – samaan tapaan kuin sähkösokkisandaaleissa. Sininen magneettimono on miinuskenkä ja punainen pluskenkä. Olemme Valoputkilossa, joka yhdistää Massatunnelin Alkumunan Elämänpyörään. Puhallamme kohta ilmat pihalle Valoputkilosta, joten teillä pitää olla magneettimonot jaloissa, koska painovoima katoaa hetkeksi.”

Professori astui tiedetuohivirsunsa valtaviin magneettimonoihin ja klopsautteli kokeeksi kantapäitään valoputkilon liukasta lattiaa vasten. ”Magneettimonoilla on hippasen hankala klopsautella”, hän jatkoi. ”Tavallisesti samannapaiset magneetit hylkivät toisiaan ja erinäpaiset vetävät toisiaan

puoleensa, mutta nämä ovatkin Valoputkilon magneettimonot. Niissä on tiede- ja taidesiruja, jotka maksimoivat vapaan mielikuvituksen ilman ensimmäistäkään kalibrointivirhettä. Magneettimonot jalassa tuntuu siltä kuin olisitte hiihtokursilla, jossa hiihdetään peilijäällä luistelusuksilla.”

Käytännön esimerkin antaakseen Professori loikkasi huoltomasti Valoputkiloon, jolloin toinen magneettimonoista heilahti pohjoiseen, toinen etelään. Seurauksena oli magneettispagaatti, jonka seurauksena hän liukui valoputkilon toiseen päähän kuin syöksylaskua harrastava sinivalas.

”Magneettimonoissa on kalibrointivirhe – biip!”

Kalibrointivirheestä huolimatta Ding ja Dong tekivät parhaansa. He klopsauttelivat elämänsä ensimmäiset magneettimonoaskeleet valoputkilossa, ja alkuun kaikki sujuikin kuin rasvattu. Ding luisteli magneettimonoilla kauniita taitoluis-
telupiruetteja, ja Dong hiihti suoraan kuin junan kiskoilla. Valoputkilon puolivälissä kalibrointivirhe muutti kuitenkin kaiken. Dingin jalat kiertyivät rusetille, ja Dongin magneettimonot paukahtelivat yhteen ja erikseen kuin sotilaalla, joka ei tiennyt, pitikö seistä asennossa vai klopsautella kantapäitään yhteen. Lopputuloksena oli täystörmäys Professoriin, joka odotti heitä valoputkilon toisessa päässä.

”Napsuksen syämrrötonomitteengam!” Professori huudahti ja purskahti nauruun.

Ding ja Dong kömpivät hihitellen jaloilleen, juuri parahiksi väistääkseen Robostopia, joka leijaili heidän luokseen ilman magneettimonoja.

”Selkeyssoftani mukaan *lapsuksen kalibrointivirhe* olisi riittänyt sirosanaksi. Ja miksei huumorintajusoftassani ole

Baihu

*Z*hong-kellon pronssinen kalke herätti Zhoun ja Miragaurin terrakottaruukun multapatjalta. Ruukkua täplittivät harvinaisten maametallien – skandiumin, yttriumin ja ceriumin – hopeiset täplät, ja mulperipuun runko oli muuttunut muistimetalliksi, metalliseokseksi, jonka atomien järjestys muuttui lämpötilan mukaan. Puun rungosta kasvoi vain yksi valkoinen oksa, joka osoitti länteen. Oksa oli iridiumia, harvinaista ja painavaa meteorimetallia, ja siitä versoi hopea- ja platinalehdiä. Metallilehtien kolina houkutteli paikalle valkoisen silkkiperhosen, jolla oli paksu vartalo ja lyhyet siivet. Se oli lentokyvytön, sokea ja suuton niin kuin tuliperhonenkin, joka oli aiemmin vierailut mulperipuun oksalla. Se mönki ylös terrakottaruukun mullasta, ravisteli metallipölyä siivistään ja kiipesi puun iridium-oksalle. Se muni yhden ainoan munan puun platinaledelle ja putosi kuolleen maahan... Ehtimättä nähdä, kuinka sen munasta kuoriutui valkoinen rodium-toukka.

Toukka ahmi suuhunsa oksan metallilehdet sekä pudotautui kultaiselle lautaselle. Se ryömi onnenkeksin alle, jonka sisällä oli Zhuquen kaunein sulka, ja aloitti sen suojissa silkinkehrun. Toukka kehräsi mailikaupalla tulenkestävää

volframisäiettä, kiipesi takaisin puun oksalle ja koteloi sen oksanhankaan kopaksi. Tämän jälkeen se ryömi itse koppaan kuoriutuakseen joku kaunis päivä uudelleen Viiden elementin perhoseksi.

Zhong-kello kalkatti yhä kiireisemmin, joten Zhou ja Miragaur kiipesivät kiireen vilkkaa pois ruukusta. Aamun ensimmäinen sarastus oli käsillä, ja Viiden kylän laakso oli heräämässä uuteen päivään. Lännen valkonokkaiset yinyangkolibrit pyrähtivät heidän selkensä taakse ja tuuppivat heidät kattotasanteen läntiselle linnunsiipiräystäälle, vastapäiseen päätyyn kuin mistä aurinko nousi. Viiden elementin talo oli matkannut yön aikana Lohikäärmevuoren länsireunalle, ja tie länteen oli avoin. Qi-virta kiemurteli raskaana ja metallisena heidän alapuolellaan, ja ilma tuoksahti preerian puhveliheinälle.

Räystään edessä odotti kiepillä kaksi metallista hyppyköytä. Taozia ei silti näkynyt missään, vaikka kello kalkatti kuin viimeistä päivää. Taozin kolibrit tiesivät kuitenkin mitä tehdä: ne sujauttivat parivaljakon nilkkoihin benji-köysien piisilmukat ja tuuppasivat heidät päistikkaa alas linnunsiipitalon kattotasanteelta. Silmukat puristuivat tiukasti heidän nilkkojensa ympärille, mutta vaikka köydet eivät joustaneet, he laskeutuivat silkinpehmeästi Qi-virran metallipinnalle. Piisilmukat katkesivat kuin itsestään, ja lännen mahtava energiavirta kahmaisi Zhoun ja Miragaurin pyörteisiinsä. Qi-virta kiihdytti vauhtiaan ja riepotteli matkalaisia kovakouraisessa otteessaan. Se kolhi heitä kuin koetellen, olivatko he riittävän vankkaa tekoa lännen karavaanimatkalle, jossa piti kestää vastoinkäymisiä, jos mieli menestyä.

Xuanwu

Viiden kylän laaksossa oli yörauha, jota edes yöeläimet eivät uskaltaneet rikkoa. Qi-virta rakensi vesiuomaansa pohjoista kohden, kadoten seitsemän kertaa pohjoisen xiu-tähtien varjoihin, ennen kuin saavutti Viiden kylän laakson pohjoisreunan. Siellä se sukelsi jättiläismäisen kilven alle, jonka yläpuolella pölylsi lumikiteitä. Taivaallinen yörauha ei koskenut kuitenkaan mulperipuuta, joka oli istutettu vesipuhvelin kokoiseen ruukkuun. Se oli muuttunut yön aikana vesimulperipuuksi, jossa oli kaksi vetyrunkoa ja yksi happioksa. Happioksa osoitti suoraan pohjoiseen, pärskien suolaisia ja makeita vesipisaroita silkinpehmeille jäälehdilleen.

Jäälehtien kilinä houkutteli paikalle mustan silkkiperhosen, jolla oli paksu vartalo ja lyhyet siivet. Se kaivautui ylös mullasta, ravisteli vesihöyryä siiviltään ja kiipesi puun happioksalle jäykällä jääpuikkojaloillaan. Se oli lentokyvytön, sokea ja suuton niin kuin tuli- ja metalliperhosetkin, jotka olivat aiemmin vierailleet puun oksilla. Toukka muni vain yhden mustan munan vesimulperipuun lehdelle, ja haihtui vesihöyrynä ilmaan. Samalla hetkellä munasta kuoriutui silkinpehmeä toukka, joka ahmi suuhunsa mulperipuun jäälehdet.

Pulleana kuin vesitynnyri se mittaili itsensä kultaiselle lautaselle, ja aloitti silkinkehruun. Toukka kehräsi kilometrikaupalla suolaista ja makeaa vesisilkkisäiettä, kääri säikeet rullalle ja koteloi ne oksanhankaan kopaksi. Tämän jälkeen toukka härmisteli itsensä silkkikoppaan kuoriutuakseen joskus tulevaisuudessa uudelleen Viiden elementin perhoseksi.

Pohjoisen mustanokkaisilla yinyang-kolibreilla oli nyt edessään elämänsä muuttomatka. Ne hätistelivät Zhoun ja Miragaurin hereille, tuuppivat heidät kattotasanteen reunalle – ja työnsivät heidät muitta mutkitta alas katolta. He putosivat Qi-virtaan, missä suolaiset ja makeat laineet mitelivät keskenään märkinä ja vaahtoharjaisina. Hetkeä myöhemmin matkalaiset olivat jo pulpahtaneet pintaan ja polski-neet rantaan, missä Taozi hörppi aamuteetä Viiden elementin aurinkotuolissaan.

”Oma-aloitteiset aamu-uinnit virkistävät kummasti”, Taozi sanoi.

”Se oli kyllä kolibriherätteinen aamu-uinti”, Zhou korjasi.

”Viiden kylän laaksossa yinyang-kolibrit päättävät muutoaikatauluista, eivät puoliraa’at Taivaan pojat”, vanhus vastasi. ”Hypätkää nyt Viiden elementin dzonkkiin, koska se purjehtii pohjoiseen yhtä aikaa kolibrieni kanssa.”

”Mihin ihmeen dzonkkiin?” Zhou kysyi, sillä Qi-virran poukamassa ei näkynyt edes Viiden elementin jollaa.

Taozi irrotti hamppuköyden pään aurinkotuolinsa metallialasta ja vihelsi harvojen hampaittensa väleistä. Pihahdustakaan ei kuulunut, mutta pian rannalle löntysteli tuttu vesipuhveli. Se tunsu Taozin edesottamukset kuulemattakin, niin kuin jokainen kotieläin ja lemmikki, joka oli elänyt koko

Kvarkkikiihdytin

Se oli metallinen maailma. Professori, Robostop, takaluolalaiskiainen, söpösimpanssi, peippaaja-pöpö, possut irtogeeneineen – ja tuntematon kahdeksas olento olivat saapuneet metallilevyillä ja miljoonilla kiiltävillä muttereilla vuorattuun tyhjiöputkeen. Tyhjiöputki yhdisti Elämänpyörän ja Alkumunan ytimen toisiinsa pyöreänä tunnelina, joka muistutti metrotunnelia, mutta joka oli yhtä kaukana siitä kuin resiina luotijunasta. Robostop pyöräytti ilmassa keikkuvaa ikosaedripäätänsä täydet 360 astetta ympäri ja näytti pöllämystyneeltä, mikä ei ollut ollenkaan väheksyttävä suoritus robotilta, jonka tunnesofta oli vasta kehitysvaiheessa. Tyhjiöputki olikin muuttunut draamaattisesti sitten viime näkemän. Professori oli taiteillut siitä aikaansa edellä olevan retrohiukkasputken, jossa retrotiede kaasutteli käsikynkkää sähkö- ja magneettikenttien kanssa.

”Tyhjiöputki ei ole tyhjiöputki, jos siinä pullottaa miljoonia muttereita – biip!”

”Mutterit on valmistettu pomppupuupensaankuoresta, joten vauhti vain kasvaa, kun niihin osutaan!”, Professori hihkaisi. Hän röyhisti rintaansa silkasta retrotieteellisestä ratkierimusta ja harppoi tuohivirsuillaan tyhjiöputkessa, joka oli

täyttynyt ihmisistä, roboteista, possuista, laiskiaisista, simpansseista, pöpöistä ja ehkäpä vielä jostain muustakin.

Professorin riemu oli perusteltua, sillä tyhjiöputki alias hiukkaskiihdytin oli epäilemättä Aikaplaneetan hienoin pomppumutteriputki. Se kimalteli massiivisena hopeanharmaana teräsputkena, jonka seinämillä risteili täsmällisin välein sinisiä suprajohdeputkia, joiden sisällä oli vielä eksponentiaalisesti enemmän pomppupuumutтереita kuin itse tyhjiöputkessa. Suprajohdeputkien putkenpää oli liitetty kultaiseen moottoriin, joka muistutti lentokoneen pyöreää suihkumoottoria. Moottori oli rakennettu luotisuoran teräsputken toiseen päähän, ja se peitti koko vastakkaisen seinän. Vain ohut keltavihreäraitainen maadoitusjohto mahtui moottorin ja katon väliin. Se yhdisti kultaisen moottorin teräsputkeen ja kiemurteli sen yläpuolella, kunnes palasi takaisin hiukkaskiihdyttimeen – ja jatkoi siitä matkaansa Alkumunan ulkokuorelle asti.

”Miksi hiukkaskiihdyttimessä on maadoitusjohto – biip!”

”Se on Alkumunan huippusalainen spinnauspiuha, joka on naamioitu maadoitusjohdoksi siltä varalta, että Alkumunaan päätyisi vakoojia.”

”Miten hiukkaskiihdyttimeen voisi päästä vakoojia, kun kaikki Alkumunan kehät on suojattu inhimillisillä salasanoilla, stop?”

”Aikaplaneetalla kaikki mahdollinen on mahdollista, eikä mikään mahdoton ole mahdotonta”, Professori muistutti ja kuunteli tyytyväisenä, kuinka kultaisen moottorin magneettiroottori hyrisi hiljaa ja lämmitti koneistoa ennen kiihdytystä. Kultaisesta moottorista kuului ärhäköitä räjähdyssarjoja,

Qinglong

*S*hang-dynastian aikainen maljakko kellahti kyljelleen Viiden elementin talon puutarhassa. Maljakon pronssinen pohja halkesi, ja sen sisältä vierähti esiin kolme kermanvalkoista munaa, joissa oli meripihkankeltaisia ja jadenvihreitä laikkuja. Munat pyörivät ainavihannan santelipuun alle, missä aamutuuli varisteli niiden päälle laakerinlehden muotoisia lehtiä ja punaisia tähtimäisiä kukkaterttuja.

Santelipuuta vartioi jättiläismäinen lohikäärme, jonka harjamainen latvus kohosi korkealle Viiden elementin talon linnunsiipikattojen yläpuolelle. Lohikäärme puulla ei ollut silti valtaa tuuleen, joka leikitteli mielin määrin santelipuun hennoilla oksilla ja puhalsi viimeisetkin punaiset kukat irti kukkapohjuksista. Santelipuun kukat laskeutuivat kermanvalkoisten munien päälle, pölläyttivät siitepölyä niiden halkeamiin ja saivat aikaan kolme aivastusta. Halkeamista työntyi esiin kolme sinistä liskon kieltä, joiden kaksihaaraiset kärjet haistelivat ilmaa ja keräsivät itseensä hajumolekyylejä. Santelipuun makean lämmön tuoksu rauhoitti vastasyntyneitä liskoja, saaden ne ryömimään ulos munista. Ne syntyivät ympäröivään maailmaan toisin kuin ihmiset, jotka

olivat täydellisen avuttomia ulkoisia vaaroja vastaan. Liskot olivat vain tulitikun mittaisia, mutta vilistivät jo salamanno-peasti lohikäärmepuun latvukseen ja piiloutuivat sen piikki-mäisten alkeislehtien sekaan.

”Ne ovat *sancai*-liskoja, joiden selässä teillä on kunnia rat-sastaa Qinglongin luo”, Taozi sanoi.

”Toivottavasti Qinglongilla on sisiliskon irtohäntä, jonka me haemme”, Zhou sanoi.

”Tarvitsen idän sinivihreän lohikäärmeen sydämen”, Taozi vastasi tutkimaton ilme kasvoillaan, halaten lohikäärmepuun juurimaista runkoa kuin menninkäinen jättiläisen pohjetta.

”Sydämen!” Zhou kiljaisi, halaten myös lohikäärmepuuta. Puun uurteinen kaarna tihensi pojan sydämenlyöntejä ja sai veren kohisemaan hänen suonissaan. Kaarna takertui kiinni hänen ihoonsa ja puristi poikaa yhä tiukemmin runkoa vas-ten, kunnes Taozi kiskaisi hänet siitä irti.

”Viiden kylän laakson traakkipuut vahvistavat ihmeelli-sesti verenkiertoa, mutta jos halaat niitä liian kauan, ne kas-vattavat sinusta itselleen uuden oksan. Niin voi käydä jopa idän sinivihreälle lohikäärmeelle”, Taozi varoitti.

”Pitääkö meidän ryöstää lohikäärmeeltä sydän?” Zhou puuskahti.

Vanhus ei vastannut mitään, vaan katseli puutarhansa aamu-usvaista maisemaa. Viiden elementin talo oli matkan-nut yön aikana Lohikäärmevuoren itäreunalle ja Qi-virta peitti sumuvaipoillaan kulkureitit kaikkiin muihin ilman-suuntiin. Idän suuntaan oli kaatunut puunrunko, jossa kas-voi mitä erilaisimpia oksia. Se jatkui silmäkantamattomiin, kunnes katosi nousevan auringon alle. Xiu-tähtien varjot loit-

Hyperkeltuainen

ämä on universumin ihmeellisin laboratorio”,
Dong sanoi.

”Niin on”, Ding vahvisti.

”Tämä ei ole laboratorio, vaan Alkumunan komen-
tokeskus alias *Hyperkeltuainen*, stop.”

Robostopin stoppailusta huolimatta pyöreäkattoinen huone oli minimunkkien mielestä vähintäänkin tunnetun universumin ihmeellisin laboratorio. Se muistutti monelta osin Takaplaneetan alkuaikojen majakkalaboratoriota, josta Aikaplaneetan aikakirjat tiesivät kertoa. Huoneen keskipisteinä oli pyöreä pienoishjunarata, jonka asemalaiturilla odotti musta höyryveturi. Junaradan keskellä ei ollut tosin pakettiauton kokoista tietokonetta, vaan kuhmurainen metallipata. Junarataa ja höyryveturia lukuun ottamatta huone oli kuitenkin kaikkea muuta kuin majakkalaboratorio. Se oli putipuhdas ja sen seiniä peitti vilkkuvien valojen värikäs pallomeri. Huoneeseen oli upotettu kampia, tietokoneruutuja, hologramminäyttöjä ja eläviä organismeja, jotka olivat näkymättömien kehysten sisällä tulevaisuuden vaihtuvina seinämaalauksina.

Korkealla heidän yläpuolellaan oli lasikatto, joka muistutti Takatuomiokirkon kupolia. Sen kattofreskona oli jätti-

läismäinen galaksi, joka pyöri spiraalimaisena kuviona heidän yläpuolellaan. Galaksin sauvamaisissa spiraalihaaroissa välähteli Auringon kaltaisia plasmatahtiä, joita kiersi kaasuja ja kiviplaneettoja sekä jäisiä komeettoja, joilla oli miljoonien kilometrien mittaiset pöly- ja kaasupyrstöt.

”Kiitos, että hait meidät Elämänpyörästä. Emme ole koskaan ennen nähneet galaksikattoa, joka kipinöi tähtiä kuin taikurin taikasauva”, Dong sanoi Professorille.

”Onko Alkumunasta tullut Avaruusmuna?” Ding kysyi.

”Ei vielä, mutta tiedekierros päättyy Hyperkeltuaiseen, joka on Alkumunan poikkitieteellinen keskipiste. Aika on loppumassa, koska Aikaplaneetan lähtölaskenta alkaa täsmälleen kahdenkymmenenneljän tumpsahduksen kuluttua.”

”Tiedesoftani vaatii lähtölaskentaan atomikellotarkistuksen – biip!”

”Ilman muuta, Robostop. Mielikuvitusta aktivoivat aika-yksiköt saattavat olla liian tumpsahavia Pikku Pyllähdyksen Korjauspylläytykseen.”

”Tiedesoftani vaatii myös lapsellisten nimien vaihtamista tieteellisiksi nimiksi – biip!”

”Voihan vumpsahduksen tumpsahdus!” Professori huuhahti. ”Sinisen planeetan tiedenimet eivät sovellu Aikaplaneetalle, missä historia, nykyhetki ja tulevaisuus törmäävät.”

Ding ja Dong eivät kuunnelleet Professorin ja Robostopin tiedekeskustelua, koska tuijottivat Robostopin varjoa. Tarvemmin katsottuna varjo osoittautui metallikvarkiksi, jonka vastaparinä oli kaasukvarkki. Kvarkit riuhtoivat käsirautojaan, joilla ne oli kytketty kiinni elinikäiseen vastapariinsa niin, että protoni- ja neutronipilvet pöllyisivät Hyperkeltuaiseen.

Huanglong

iiden elementin talon kattoterassilta pöllähti ilmaan pölypilvi, jota seurasi kolibriseptetin iloinen tsirputus. Meihua kuivasi kyyneleensä ja juoksi katolle Zhou ja Miragaur kannoillaan. Taozi kapusi vesipuhvelin kokoisesta saviruukusta olkapäillään seitsemän turkoosinokkaista kolibria ja tomutteli multaperipuun multapatjoista pölyä ilmaan. Hän pudisteli päätään, sillä mitä enemmän patjoja pölytti, sitä enemmän niistä irtosi harmaata pölyä.

"Me luulimme, että olit kuollut!" Meihua huudahti ja halasi isäänsä niin, että kolibrit hyppäsivät vanhuksen olkapäiltä hänen päänsä päälle. Taozi hymyili tyttärelleen harvahampaista hymyään ja heitti multapatjat muutta mutkitta alas talon katolta.

"Pitääkö meidän nukkua seuraava yö kovalla maankamaralla?" Zhou kysyi.

"Nukkumiset on tällä erää nukuttu, sillä kaksitoista vuotta on kulunut ja Lohikäärmeen vuosi on alkanut."

"Lungfutsen mukaan se tapahtui jo aikaa sitten", Zhou sanoi.

"Viiden kylän laaksossa aika kulkee joskus omia polkujaan,

ja niin kulkee keltainen lohikäärme. Sillä on tapana juhlia Lohikäärmeen vuoden alkua pelaamalla mahjongia, mutta tällä kertaa se on lähtenyt ryöstöretkelle. Huanglong on ominut itselleen xiu-tähtien varjoja ja rakentanut niistä polun Lohikäärmevuorelle.”

”Ilmankos puolet idän xiu-tähtien varjoista oli kadonnut”, Meihua sanoi.

”Miksi se ei tuhonnut Viiden elementin taloa, vaan täytti kaikki paikat pölyllä?” Zhou kysyi.

”Pöly on esi-isien hautakukkuloiden pölyä. Taivas ripotteli sitä niskaamme suojellakseen meitä keltaiselta lohikäärmeeltä. Kaikki paikat ovat pyhän pölyn peitossa, eikä Huanglong uskalla uhmata esi-isien hautarauhaa. Jos se tekisi niin, esi-isät kummittelisivat sen unissa riippumatta siitä, onko se keltainen lohikäärme vai kuparinkirjava vaskitsa.”

Pölystä ja ryöstöretkistä huolimatta Taozi oli kaikkea muuta kuin toivoton. Hän lähetti kolibrinsa Viiden elementin talon puutarhaan, ja pian ne palasivat takaisin Qinglongin sydämen kanssa. Se oli kutistunut pieneksi kuin onnenkeksi, mutta sykki rauhallisesti auringonjumalatar Amaterasun kimmon alla. Linnut laskivat sydämen kultaisen lautasen itäreunalle, ja Taozi kääri sen ympärille rapean taikinakuoren. Sen jälkeen hän lorautti popsliinikannustaan raikasta vettä mulperipuun juurelle. Puu kiitti vanhusta popsahdalla maamulperipuuksi, jossa oli vain yksi savinen silttioksa. Oksa kasvoi suoraan alaspäin moreenirungon suuntaisesti, eikä siinä ollut kuin yksi ainoa liejulehti. Lehden päältä putosi maahan keltainen sappikivi, mutta esi-isät eivät huolineet sitä hautapölynsä sekaan. Kivi pomppasi pölypatjalta

Jumalten areena

Ylimmän palatsin aitauksessa ei ollut palatsia, ei aitaa, eikä se ollut edes ylimpänä Lohikäärmevuoren huipulla. Se oli paljon enemmän, koska sen oli mahdollista olla mitä vain. Se oli Jumalten areena, taivaallisten aitioiden amfiteatteri, jossa käytiin taistelu Aikaplaneetan kohtalosta. Areenan keskipisteenä oli pystysuora valonsäde, joka katosi korkeuksissa taivaalliseen usvaan, ja se erotti Ylimmän palatsin aitauksen Lohikäärmevuoren huipusta, toimien samalla Jumalten areenan kantavana lattiitolppana.

Lattiitolpan juurelta erkani vaakasuora spiraalikuvio, joka kiersi itseään leikkaamatta äärettömän monta kertaa oman keskipisteensä ympäri. Tilanpuutteen vuoksi spiraaliviivan äärettömyys jäi tosin mielikuvituksen varaan, sillä jo kuuden kierroksen jälkeen se katosi amfiteatterin penkkirivien alle. Lattian se silti muodosti, eikä se ollut mikä tahansa pakanallinen parketti, vaan taivaallinen Viiden elementin lattia. Sen punaisessa, valkoisessa, mustassa, sinivihreässä ja keltaisessa raidassa myrskysivät tuli, metalli, vesi, puu ja maa, välimaastossaan näkymätöntä kuudetta elementtiä – rauhallista kuin tulevaisuus, jota ei ollut vielä olemassa.

Jumalten areenan estradia kiersivät taivaalliset aitiot. Ne olivat amfiteatterissa kuudessa kerroksessa, ja näytös oli loppuunmyyty viimeistä piippuhyllyn varapaikkaa myöten. Lehtereillä istui, lekotteli tai loikoili merkillisintä yleisöä, jota universumissa oli koskaan nähty. Ensimmäisellä penkkirivillä istuivat jumalat, toisella hyvät henkiolennot, kolmannella pahat henkiolennot, neljännellä ihmiset, viidennellä eläimet ja kasvit, ja uloimmalla kuudennella penkkirivillä kaikki loput, joita ei voinut parhaalla tahdollakaan istuttaa viiteen muuhun aitioon.

Estradin elementtilattialla, Jumalten areenan seisomapaikoilla, oli tungosta. Keltainen lohikäärme oli lentänyt takaisin Lohikäärmevuoren juurelle traakkiensa kanssa, mutta Zhou, Unilung, Miragaur, Taozi, Meihua, Longhua ja esi-isät seisoivat estradilla, katsellen ympärilleen silmiään uskomatta. Heitä vastapäätä oli Tiikerinpesän alkuperäinen tiedeseurue: Professori, Robostop, Ding ja Dong sekä vaaleanpunainen ja vaaleansininen possu. Täysilukuista tiederyhmää vahvisti Alkumunan poikkitieteellinen porukka: takaluolalaiskiainen, peippaajapöpö, söpösimpanssi, Purppurasaaapas, tuplakvarkki, tyhjiötaapertajat ja sattumuksen sattumukset, jopa kissansilmäinen sumu, joten hyvällä omatunnolla – joka oli Jumalten areenalla ensiarvoisen tärkeää – voidaan sanoa, että poikkitieteellinen porukka oli läsnä enemmän kuin täysilukuisena.

Avauspuheenvuoro kuului ilman muuta jumalille samoin kuin kaikki muutkin puheenvuorot, elleivät jumalat toisin päättäneet. Zhoun ja Miragaurin kapsahtaessa Professorin kainaloon estradin elementtilattialle ilmestyi Jumalten aree-

Yksitoista avatarta

Vesi loiskui rantakiviä vasten. Tuuli humisutti lehtipuiden latvuksia. Jossain kaukana vihelsi viidakkolintu, syvällä huilumaisella äänellä. Hymykaakaon tuoksu väreili ilmassa, ja riippumaton remmiunen takaa kuului iloista puheensorinaa.

Zhou avasi silmänsä. Hänellä oli äärettömän raukea ja makoisa olo. Osin sen vuoksi, että Ouroboros nukkui hänen rintakehensä päällä, osin sen vuoksi, että hymykaakaokuppi leijui hänen riippumattonsa vierellä. Itse asiassa kaikki muukin leijui hänen ympärillään: Professori, Pangu, Miragaur, Robostop, Ding ja Dong sekä tiede- ja taidepossu. Leijailipa lähistöllä myös Alkumunan poikkitieteellinen porukka: Purppurasaapas, söpösimpanssi, tuplakvarkki, takaluolalaiskiainen, tyhjiötaapertajat ja sattumuksen sattumukset – vain peippaajapöppö puuttui.

”Miksi minä heräsin viimeisenä?” Zhou ihmetteli.

”Ethän sinä ollut viimeinen, Ouroboros nukkuu yhä ääretöntä antiremmiunta”, Professori nauroi.

Zhou haukotteli tahdosta riippumattoman antiremmihaukotuksen ja nosti Ouroboroksen pois rintakehensä päältä. Hännänsyöjälohikäärme ei herännyt, vaan jatkoi ääretöntä

untaan ilmassa leijuen ja häntäänsä syöden. Antiremmiriippumaton automaattiset asetukset räpsäyttivät riippumaton rullalle, ja se katosi näkyvistä kuin ihana uni, josta ei olisi halunnut koskaan herätä. Zhou seiso i ilmassa samalla tavoin kuin kaikki muutkin, alapuolellaan tyhjää ilmaa täsmälleen itsensä verran.

”Seisot parhaillaan tukevasti kuudennen elementin päällä”, Professori sanoi.

”Alapuolellasi on pituutesi moolimassa eli miljoona mikrometriä ilmaa, joka vastaa pituutta, jonka valo kulkee tyhjiössä kolmesataa miljoonaa kertaa sekunnissa, stop.”

”Olin kyllä ennen kolmanneksen pitempi kuin alapuolellani oleva ilmapatsas”, Zhou huomautti.

”Minähän sanoin, että olemme kutistuneet!” Ding kiljaisi Dongille.

”Ainakin miljoona mikrometriä!” Dong kiljaisi Dingille.

”Kaikki muut paitsi Professori ja Pangu ovat kutistuneet väliaikaisesti kolmanneksen, stop.”

”Ja kaikki palautuvat ennalleen täsmälleen yhden hyperhörpsähdyksen kuluttua”, Professori rauhoitteli.

”Onpa hyvä, että hyperhörpsähdämme taas normaaleiksi”, Ding sanoi.

”Vaikka emme tiedäkään, kuinka monen hörpyn päässä se hyperhörpsähdys on”, Dong sanoi.

”On se kumma, etteivät ihmiset kestä pientä hyperkiihdytystä!” Pangu jyrähti.

”Mitä ihmeen hyperkiihdytystä?” Ding ja Dong huoles-
tuivat.

”Hörppyysoftani suosittelee minimunkeille hymykaakao-

Loppunäytös

ärettömässä tyhjyydessä – kaukana tunnetun äärettömyyden tuolla puolen, kellui yksinäinen valkoinen piste. Se pyörähteli hiljalleen oman akselinsa ympäri ja loisti taivaallista valoa. Pistettä ympäröi täydellinen pimeys, sillä ei ollut mitään nähtävää... Koska mitään ei ollut olemassa.

Mutta niin kuin aina, tulevaisuutta oli vaikea ennustaa. Valkoinen valopiste muuttui liekehtiväksi helmeksi, ja pimeyden puristava vaippa väistyi. Liekehtivä helmi valaisi tyhjyyttä kuin alkuräjähdyks, eikä pimeys ollut enää täydellistä. Pimeys ei muutosta vastustellut, sillä vaikka pimeys ja valo olivat toistensa vastakohtia, ne olivat myös toisistaan riippuvaisia ja erottamattomia – toista ei ollut ilman toista. Liekehtivää helmeä ympäröivä äärettömyys paljasti kasvonsa asteittain: asteroidi asteroidilta, planeetta planeetalta, galaksi galaksilta, mutta kasvojensa kääntöpuolen se piti piilossa. Se kuului pimeydelle, pimeän aineen ja pimeän energian täyttämälle valon varjopuolelle, jonka mustan viitan alle jäi miltei koko maailmankaikkeus.

Liekehtivä helmi sammui, ja sen helmiäispinnalle ilmestyi neljä halkeamaa. Halkeamista pöllähti ulos neljä taivaallista

siitepölyhiukkasta: punainen, valkoinen, musta ja sinivihreä. Ne kohosivat korkealle helmen yläpuolelle ja räjähtivät tähdistöiksi – kukin omassa ilmansuunnassaan. Punaisen linnun-, valkoisen tiikerin-, mustan kilpikonnan- ja sinivihreän lohikäärmeen tähdistöt valaisivat pimeyttä, ja yhden ajattoman hetken ikuisuus ulottui äärettömyyden tuolle puolen. Menneisyyttä, nykyhetkeä tai tulevaisuutta ei ollut edes sanoina, koska aikaa ei ollut vielä olemassa ja uusi universumikin uinui ikuista unta täydellisen taivaallisen rauhan kosmisessa kätkyessä. Kaikki oli nyt vihdoin äärettömän täydellisesti järjestyksessä, koska kukaan ei ollut vielä keksinyt äärettömän täydellisen epäjärjestyksen järjestystä.

Vai oliko sittenkin?

Sammuneeseen helmeen ilmestyi vielä yksi halkeama, josta pöllähti ulos viides taivaallinen pölyhiukkanen. Se oli keltainen kuin keisarillinen mandariini, ja sen ympärillä spinnaili viisi rähjäistä pölytraakkia. Traakit lennättivät mandariinihiukkasen taivaallisten tähdistöjen keskustähdeksi, Mandariiniauringoksi, jolla oli kaksi topaasinkeltaista plasmasilmää. Aurinko lämmitti peliportsarinkatseellaan sammunutta helmeä, kunnes sen florentiinireunaiset säteet mursivat helmen suojakuoren. Helmiäispinnan alta kuoriutui Alkumuna, verhoutuneena vahamaiseen solusuojakelmuun, Kuuden elementin kutikulaan, missä Qi-virta virtasi kuolemattomana kuin ikuinen elämä.

Alkumuna hortoili yhden ajattoman hetken taivaallisen vektoriavaruuden oikean käden säännön polulla, missä ei ollut kuin kolme ulottuvuutta, kunnes asettui Mandariiniaurinkoa kiertävälle radalle. Siellä se kiersi viisi kosmista kierrosta